

عنوان مقاله:

کاربری زمین: از تهیه برنامه های مصوب تا تغییر آنها مقایسه تطبیقی کشورهای ایالات متحده و ایران

محل انتشار:

دومین کنفرانس شهرسازی، مدیریت و توسعه شهری (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 7

نویسنده:

محمد تقی زاده - دانشجوی دکتری شهرسازی دانشگاه هنر تهران

خلاصه مقاله:

برنامه ریزی کاربری زمین، به مثابه محور تیوریک و عملیاتی برنامه ریزی شهری، در نیم قرن گذشته به کانون مسایل شهرسازی تبدیل شده است. به موازات تاکید بسیاری از نظریه پردازان، از جمله کی بل (1)، بر اهمیت نقش کاربری زمین در فرآیند برنامه سازی، چگونگی تعریف و کاربست آن عمیقا مورد توجه بوده اسات (Keeble, 1969). در این میان نحوه اعمال تغییرات در اسناد رسمی، دوره ای و زمانمند نقشه های کاربری زمین در بسیاری از کشورها، از جمله در ایران موجبات طرح مباحث چالشی فراوانی را بدنبال داشته است. در فعالیت اجرایی شهرسازی تنوعی از برنامه های زماندار، شامل عاجل، یک ساله، پنج ساله، ده الی پانزده ساله و بیست الی بیست و پنج ساله تهیه می شود. اکثریت شهر سازان نیز به ضرورت تجدیدنظر در کاربری ها، بالاخص با تاکید بر جنبه های تحقق پذیری (3) آنها در تنوعی از مقاطع زمانی تاکید نموده اند. برای مثال؛ آرتور گالیون، سیمون اینزر و استلی اینزر (2) در چاپ های متعدد کتاب های مرجع گونه الگوی شهر (4) بر این الزام مهر تایید نهادند (Gallion, Eisner & Eisner, 1992). اما چگونگی انجام و توجیه تغییرات در کشورهای نظیر ایران چالش برانگیز و بحرانی شده است. علیرغم ضعف تحقق پذیری اسناد کاربری زمین برخی برچگونگی و ضرورت تغییرات میان دوره های کاربری ها با انتقاد و تردید برخورد نمودند. در کشورهایی همانند ایران شدت تحولات اجتماعی و اقتصادی در حدی است که مستمرا و بین زمان بندی اجرایی برنامه های کاربری زمین پیشنهادی و الزام تغییرات عدم موازنه ایجاد می شود. تنوعی از ضعف های نهادی اعم از قانونی، تکنیکی و نظایر آن بروز مغایرت ها و الزام تغییرات در واقعیت و انواع آن، شامل تغییرات رسمی و قانونی و تغییرات غیر رسمی و غیر قانونی را به پیش آورده است. به نظر می رسد که برنامه ها و طرح های شهرسازی مراحل چندان درستی را در مسیر تبیین کاربری زمین و تحلیل شرایط محیطی طی نمی کنند.

کلمات کلیدی:

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/607079>

